

Eersteling van het nieuwe theaterhuis Het Nieuwstedelijk overtuigt

Gelouterd door VUUR

Vaak spreekt theater voor een gemeenschap, schaars zijn de voorstellingen die gemeenschap vormen. VUUR van Het Nieuwstedelijk vertelt niet alleen, maar creëert al vertellend ook een troostend samenzijn – van toeschouwers, van sprekers en toehoorders, van een pijnlijk verleden en een hoopvol heden.

Er kwamen zakdoeken aan te pas bij het publiek, gemelijk opgediept uit de handtas, zo discreet mogelijk tegen de ogen gedept. Geen openlijk drama, maar de beschroomde sporen van een ingesleten pijn. En niet alleen omdat VUUR gespeeld werd in Heusden-Zolder, de gemeente waar zich 41 jaar geleden de catastrofe voordeed waarover de voorstelling vertelt – de lokale inbedding is slechts deel van het verhaal. Vooral omdat VUUR, even schroomvol als het publiek, appel doet op een huiveringwekkende verbeelding die het anekdotische ver voorbij gaat: wat als een ramp je je kind ontrukkt?

VUUR is de vuurdoop van Het Nieuwstedelijk: een fusie van het Leuvense muziektheater Braakland/ZheBilding en het Hasseltse theatermakershuis de Queeste. Regisseur en auteur Christophe Aussems grijpt terug naar het drama van het Heilig-Hartcollege: in 1973, op een ijsskoude januariochtend, legde een verwoestende brand daar een slaapzaal van het internaat in de as. 23 jongens verkoolden. Rond de omstandigheden waarin de brand kon ontstaan blijft mysterie hangen – waar was de surveillant? – maar een *whodunnit* is VUUR niet, wel een poging om grip te krijgen op een gebeurtenis die groter is dan een mens, dan een gemeenschap. Aussems sprak met betrokkenen en schreef een tekst die meer is dan een documentair getuigenverslag: het is een theatertekst van vier monologen, onderling verbonden door een tragisch elan.

Vier keer kruipt acteur Jonas Van Thielen in de huid van een ander personage, vertelt het drama vanuit een ander oogpunt, slaat een ander register aan. Het professionele minuut-tot-minuut-verslag van de brandweerman, dat kantelt naar onmacht: 'Ik heb niets voor die jongens kunnen doen.' De eerste overlevende die troost heeft gezocht in kunst en schoonheid, de tweede wiens woede over de doofpotoperatie achteraf nog steeds niet geluwd is. En dan de moeder die haar jongen een kruisje gaf op maandag, om hem niet meer te zien terugkeren. De hand die bevend de knikkers bovenhaalt uit een zelfgemaakte knikkerzak. In kleine gebaren openbaart zich het onaanvaardbare, het onbegrijpelijke: een kind dat nooit ouder zal worden dan dertien.

De gerichte soberheid in tekst en spel, de groeiende emotionele lading die muzikanten Bert Hornikx en Myrthe Luyten toevoegen en de afwezigheid van anekdotiek in de setting maken de voorstelling méér dan invoelbaar, ook voor buitenstaanders: voor niet-Limburgers, voor mensen zonder kinderen, voor zij die geboren zijn lang na de ramp. VUUR leidt alle aanwezigen samen langs een spoor van woede en onmacht, naar een voorzichtige vorm van loutering. Het is een gedeelde ervaring om niet snel te vergeten.

VUUR, nog tot 4 juli op locatie in de Luchtfabriek in Heusden-Zolder, www.demuze.be, www.nieuwstedelijk.be

Drie bollen en een half